

İYİ GECELER BAY TOM

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2018
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2025

İYİ GECELER BAY TOM

Michelle Magorian

Özgün adı: GOODNIGHT MISTER TOM

ISBN: 978-605-188-267-3

© Michelle Magorian, 1981

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Seda Çingay

Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı ve Cilt: **Deniz Matbaa**

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 – 544 41 41 / Faks: 0212 – 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina. com. tr

İYİ GECELER BAY TOM

MICHELLE MAGORIAN

Çeviren: Seda Çingay

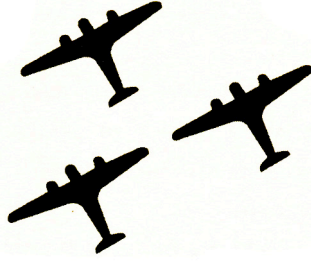

Yazar Bilgisi

1947 yılında İngiltere'nin Portsmouth şehrinde doğan Michelle Magorian ilk tutkusu olan oyunculuk için Bruford College of Speech and Drama'da aldığı üç yıllık eğitimin ardından Paris'te pandomim okuluna devam etti. Yirmili yaşlarının ortasında çocuk kitaplarına ilgi duymaya başlayan yazar kendisi de bir çocuk kitabı yazmaya karar verdi ve *İyi Geceler Bay Tom* kitabını kaleme aldı. Guardian Ödülü ve Uluslararası Okuma Derneği (International Reading Association) Ödülü'ne layık görülen kitap müzikal ve tiyatro oyunu olarak sahneye, ardından televizyona uyarlandı.

Michelle Magorian, hem yazarlık hem de oyunculuk kariyerine devam ettiği Petersfield'da yaşıyor.

Babama

1

Tanışma

Tom ön kapıyı açarak selama sabaha gerek görmeden, “Evet?” dedi. “Ne istiyorsunuz?”

Eşikte yeşil mantolu, kenarlıklı şapkalı, yılgın görünümlü, orta yaşlı bir kadın duruyordu. Tom kadının pazubendine baktı. Kadın çekingence gülümsedi.

“Bu bölgenin yerleştirme görevlisiyim,” diye başladı lafa.

“Ha, tamam. Bunun benimle ne ilgisi var?”

Kadın hafifçe kızardı. “Şey Bay, Bay...”

“Oakley. Thomas Oakley.”

“Ah, teşekkür ederim Bay Oakley.” Kadın duraksadı, derin bir nefes aldı. “Bay Oakley, savaş ilanının elinin kulağında olduğu bu günlerde...”

Tom elini salladı. “Onların hepsini biliyorum. Sadede gel. Ne istiyorsun?” Kadının yanında ufak bir oğlan çocuğunun durduğunu fark etti.

“Gelişimin sebebi o,” dedi kadın. “Ötekilerle birlikte köyün toplantı salonuna gidiyorum.”

“Hangi ötekiler?”

Kadın yana çekildi. Mezarlığın sonundaki büyük demir kapının arkasında küçük bir çocuk grubu duruyordu. Çoğu kir pas içindeydi ve pek zavallıca giyinmişti. Ceketi ya da paltosu olanlar bir elin parmaklarını geçmezdi. Hepsi şaşkın ve yorgun görünüyordu. Ön taraftaki koyu renk saçlı, mini minicik bir kız, yeni bir oyuncak ayıya sımsıkı sarılmıştı.

Kadın yanındaki çocuğa dokunup onu öne doğru itti.

“Anlatmanıza gerek yok,” dedi Tom. “Mecburi bir şey ve savaşa destek olma konusunda hepimizin çaba göstermesi şart.”

Kadın özür diler gibi, “Çocuğunuzu seçmeye hakkınız olduğunu biliyorum...” diye başladı.

Tom homurdandı.

“Yalnız,” diye devam etti kadın, “annesi bu çocuğun din-dar ya da kilise yakınında oturan biriyle kalmasını istiyor. Bu konuda gayet kararlıydı. Çocuğun şehirden uzaklaştırılmasına ancak bu şartla izin vereceğini söyledi.”

Tom sabırsızca, “Neymiş o şart?” diye sordu.

“Kiliseye yakınlık.”

Tom çocuğa bir kere daha baktı. Oğlan zayıftı, hastalıklı gibi görünüyordu. Cansız saçları kum rengi, donuk gözleri griydi.

“Adı Willie,” dedi kadın.

Yere bakmakla meşgul olan Willie başını kaldırdı. Boynunda, bir ipin ucunda sallanan mukavva bir levha vardı. Levhada “William Beech” yazıyordu.

Tom altmışlarından epeyce sene almış, sağlıklı, dinç, sağlam yapılı; gür, beyaz saçlı bir adamdı. Orta boyluydu ama Willie’nin gözünde cildi sert, buruşuk bir kese kâğıdını, sesi ise gök gürültüsünü andıran bir devdi.

Tom, Willie’ye baktı. “İçeri gelsen iyi olur,” dedi kısaca.

Kadın rahatlamış bir şekilde gülümsedi. “Çok teşekkür ederim,” diyerek çabucak döndü, küçücük bahçe yolundan aceleyle diğer çocukların yanına gitti.

Tom sert bir sesle, “İçeri gir,” diye tekrarladı. “Bütün gün bekleyemem ya.”

Willie endişeyle onun peşinden karanlık hole girdi. Ardında bıraktığı parlak güneşin ardından gözlerinin kulübenin görece- li karanlığına alışması birkaç saniyesini aldı. Ahşap çengellere asılmış birkaç paltoyla onların altında duran iki çift çizmeyi ancak seçebilmişti.

Tom palto rafına baktıktan sonra bakışlarını Willie’ye çevirerek, “Herhâlde eşyalarını nereye koyacağını bilmek istersin,” dedi. Kafasını kaşdı. “Biraz *yüksekçene*. En iyisi daha alçağa bir çengel takayım ben.”

Solundaki kapıyı açıp ön odaya gitti. Willie, holde, kah-verengi torbasını sımsıkı kucaklamış hâlde kalakalmıştı. Yarı açık kapıdan, içinde ateş yanan geniş, siyah bir kuzine, onun

yanında da iyice yıpranmış bir koltuk görüyordu. Titredi. Derken Tom elinde bir kurşun kalemle dışarı çıktı.

Homur homur bir sesle, “Şu eski torbayı yere bırakabilirsin,” dedi. “Başka bir yere gidecek değilsin ne de olsa.”

Willie söyleneni yaptı, Tom da kurşun kalemi ona verdi. Çocuk boş boş Tom’a baktı.

“Hadisene,” dedi Tom. “Bütün gün bekleyemem dedim ya sana. Hadi bir işaret koy da çengelini nereye asacağımı anlayayım.” Willie duvara, kocaman paltolardan birinin eteğinin yanına hafif bir nokta koydu. “Kocaman, güzel bir işaret koy da gözüm görsün.” Willie küçük bir daire çizip içini doldurdu. “Düzenli bir küçük beysin ha? Yağmurluğunu ver de şimdilik benimkinin üstüne asayım.”

Willie titreyen parmaklarıyla kemerini ve düğmelerini çözdü, yağmurluğu üstünden sıyrıp kucağında tuttu. Tom giysiyi ondan alıp kendi kocaman paltosunun üstüne astı, ön odaya döndü. “Gel hadi,” dedi, Willie onu takip etti.

Burası iki penceresi olan küçük, rahat bir odaydı. Öndeki pencere mezarlığa, diğeri de yan taraftaki küçük bahçeye bakıyordu. Kocaman siyah kuzine, arka duvardaki girintinin içinde sapasağlam duruyor, kalın, koyu renk bir baca kıvrılarak tavana doğru yükseliyordu. Yan pencerenin altında, kitaplarla, eski gazetelerle ve çeşit çeşit öteberiyle dolu raflar vardı; ön pencerenin yanında da ağır bir masayla iki de sandalye duruyordu. Yassı taşlarla döşenmiş zeminde, renkleri solmuş kıvrılı, yeşilli ve kahverengili bir halı seriliydi. Willie kuzinenin yakınındaki

koltukla yanındaki küçük ahşap masanın üzerinde duran şeylere baktı: bir pipo, bir kitap, bir de tütün kabı.

“Şu tabureyi ateşin yanına çek de sana yiyecek bir şeyler vereyim.” Willie kıpırdamadı. Korkuyor ve kendisini yapayalnız hissediyordu.

Tom iki dilim jambon kızarttı, yağları damlayan sıcacık jambonları bir dilim ekmekle birlikte tabağa koydu, yanında bir fincan sıcak çayla masaya bıraktı. Willie onu sessizce seyrediyordu, kemikli kolları ve bacakları incecik, gri kazağının ve şortunun altından dışarı fırlamıştı. Yün çoraplarını endişeyle çekiştirdi; lastik tabanlı, beyaz, bez pabuçlarından yukarı hafif bir sıcak lastik kokusu yükseldi.

“Ye bakalım,” dedi Tom.

Willie ateşin sıcaklığından istemeye istemeye uzaklaşıp masaya oturdu. “Şekerini kendi bildiğince koy,” diye homurdandı Tom.

Willie kibarca bir kaşık şeker aldı, kocaman beyaz fincana koyup karıştırdı. Ekmeği ısırdı ama boğazındaki koca yumru, lokmasını yutmasını zorlaştırıyordu. Hiç aç değildi ama annesinin kendisine söyleneni yapmasına ilişkin sözlerini kaygıyla hatırlıyordu. Mezarlığa baktı. Güneş pırl pırlıdı ama Willie üşüyordu. Mezarların etrafındaki birkaç ağaca dikti gözlerini. Yapraklar başka başka renklerdeydi: uçuk yeşiller, kehribar, sarı...

Tom koltuğundan, “Aç değil misin?” diye sordu.

Willie irkilerek başını kaldırdı. “Evet efendim,” diye fısıldadı.

“Yalnızca yavaş çiğniyo’sun, ha?”

Willie başıyla ürkek ürkek onaylayıp acınası bir ifadeyle tabağa baktı. Jambon lükstü. Sadece pansiyonerler ya da misafirler jambon yerdi, oysa kendisi bulmuşken yemiyordu.

“Belki sonra daha güzel çiğnersin,” diyen Tom, Willie’yi eliyle tabureye çağırdı. “Şu şekerden bir kaşık daha koy da çayı buraya getir, çocuk.”

Willie söyleneni yaptı, sonra da tabureye döndü. Sıcak fincanı buz gibi elleriyle sımsıkı tutup titredi. Tom ona doğru eğildi.

“Çantanda ne var peki?”

“Bilmiyorum,” diye geveledi Willie. “Annem topladı çantayı. İçine bakmamamı söyledi.” Çoraplarından biri bacağının yarısına kadar kayıp kaval kemiğindeki kocaman, rengârenk bereyi ve yanındaki kırmızı şişliği gözler önüne serdi.

Tom yarayı işaret ederek, “Pek fenaymış,” dedi. “Ne oldu oraya?” Bembeyaz kesilen Willie çorabını hemen yukarı çekti.

Konunun değişmesi gerektiğini sezen Tom, “Çayını soğutma,” dedi. Willie gözlerini ateşin sürekli değişen alevlerine dikerek yavaş yavaş içti çayı. Sessizce yutmaya çalışırken yudumlar boğazında gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu. Tom odadan çıktı, birkaç dakika sonra döndü.

“Biraz dışarı çıkmam lazım. Sonra odanı hazırlayacağım. Yukarıya.” Tavanı gösterdi. “Yüksekten korkmazsın, değil mi?” Willie başını iki yana salladı. “İyi, yoksa masanın altında

uyumak zorunda kalırdın.” Izgaranın üstünden eğilip ateşe biraz daha kömür attı.

“Al sana eski bir kaşkolumu vereyim,” diye mırıldanıp Willie’nin dizlerine hâkî renkli bir şey attı. Baldırındaki bir başka bereyi daha fark etti ama bir şey söylemedi. “Mezarlıkta bir dolaş. Ölülerden korkma. Kafana bomba atacak hâlleri yok.”

Willie kibarca, “Hayır efendim,” diye onayladı onu.

“Ön kapıyı da arkandan kapa, yoksa Sammy gelip jambonunu yer.”

“Tamam efendim.”

Willie, Tom’un kapıyı çarparak kapattığını duydu, ayak seslerinin yavaş yavaş uzaklaşmasını dinledi. Kollarını sıkıca gövdesine sarıp taburede öne arkaya sallanmaya başladı. Telaşla, “Terbiyeli davranmalıyım,” diye fısıldadı. “Terbiyeli davranmalıyım.” Kolundaki acıyan yeri ovuşturdu. Çok kötü bir çocuktü, bunu biliyordu. Annesi ona karşı çoğu anneden daha şefkatli olduğunu söylerdi. Onu yalnızca hafifçe dövüyordu. Titredi. Bay Oakley onun ne kötü bir çocuk olduğunu anlayacak diye ödü kopuyordu. Adam annesinden daha güçlü görünüyordu.

Şöminedeki alevler titreşti, ani ama düşmanca olmayan patlamalarla çıtırdayarak gözlerinin önünde dans etti. Willie çıtırdamaların dostça olduğunu hissediyordu. Eksik olduğunu düşündüğü bir şeyi aramak için döndü. Ayağa kalkıp yan pencerenin altındaki raflara gitti. İşte yine yaramazlık

ediyor, burnunu sokmaması gereken yerlere sokuyordu. Bay Oakley'nin pencereden onu gözetlemediğinden emin olmak için çabucak başını kaldırdı.

Annesi savaşın insanların günahları yüzünden Tanrı'nın gönderdiği bir ceza olduğunu, o yüzden Willie'nin dikkatli davranması gerektiğini söylemişti. Neye karşı dikkatli olacaktı, onu söylememişti ama. Belki de dikkatli olmam gereken şey bu odadadır, diye düşündü Willie. Ya da mezarlık. Ön penceredeki koltuklardan birine diz üstü çökerek dışarı baktı. Etrafının ölümlerle çevrili olduğunu bilmesine karşın, mezarlık annesinin anlattığı kadar korkunç görünmüyordu. Peki eksik olan neydi? Bahçede bir kuş cıvıladı. Tabii ya, buydu işte. Willie trafik gürültüsü, bağrıışmalar ve gümbürtüler duymuyordu. Odaya tekrar baktı, gözleri yün atkının durduğu tabureye ilişti. Dışarı çıkacaktı. Atkıyı aldı, boynuna dolayıp hole çıktı, kapıyı arkasından dikkatle kapadı.

Mezarlıkla arasında küçük bir bahçe uzanıyordu. Bahçenin kenarlarında küçük demetler hâlinde çiçekler vardı. Willie, bahçenin bitip mezarlığın başladığı yere geldi. Ellerini ceplerinin derinlerine daldırıp bir an kıpırdamadan durdu.

Mezarlığın ve kulübeyle bahçesinin çevresini, kilisenin arka tarafının bulunduğu yer hariç kaba, taş bir duvar çeviriyordu. Gri taşların arasından yeşil yosunlarla yabani çiçekler fışkırmıştı. Mezarların arasında düzgün döşenmiş taş bir patika vardı. Patika iki yöne doğru çatallanıyordu, biraz evvel diğer çocukların beklediği sol taraftaki büyük kapıya ve Willie'nin sağındaki küçük kilisenin arka kapısına. Mezarlığın uzak

köşesinde, kapının olduğu duvarın yakınında bir kavak ağacı vardı; bir tanesi de ön bahçenin kıyısında, Bay Oakley'nin kulübesinin yanındaydı. Bir üçüncüsü kilisenin çıkışındaydı ama Willie'nin esas dikkatini çeken kocaman meşe ağacıydı. Meşe, patikanın yanında, mezarlığın ortasındaydı. Geniş, bol yapraklı dalları kıvrım kıvrımdı ve mezarlığın bir kısmına doğru sarkmıştı.

Willie, ayaklarının dibindeki küçük, taş meleğe bakıp mezar taşlarına doğru yürümeye başladı. Bazı taşlar öyle solmuştu ki harfleri zar zor seçebiliyordu. Her mezarın kendine has bir karakteri vardı. Bazılarına iyi bakılıyordu, üstlerine sanki masa örtüsüne yerleştirilmiş gibi duran, çiçek dolu, küçük vazolar konmuştu; bazıları geniş, taş levhalarla örtülmüştü, etrafları güzelce biçilmiş düzgün çimlerle çevriliydi; bazılarınsa her tarafını karmakarışık yaban otları bürümüştü. Willie'nin en hoşuna gidenler, hayatta kalmış tek tük yaz çiçeklerinin rengârenk yaprakların arasından dışarı baktığı, çimenlerle kaplı yumuşak toprak yığınlarıydı. Mezarlıkta dolaşırken çok eski mezarların bazılarının ufacık olduğunu fark etti. Herhâlde çocuk mezarlarıydı bunlar.

Elizabeth Thatcher isimli birinin üzerinde oturduğu sırada sesler duydu. Genç bir adamla bir kadın yoldan geçiyordu. Konuşup gülüşüyorlardı. Durdular, genç kadın duvarın üstünden eğildi. Pembe yanaklı, yuvarlak yüzünü çevreleyen uzun, sarı saçları tek bir örgü hâlinde toplanmıştı. Güzelmiş, diye düşündü Willie.

“Londra’dan geldin, değil mi?” dedi kadın.

Willie ayağa kalkıp ellerini ceplerinden çıkardı. “Evet, küçük hanım.”

“Duyduğuma göre tam bir afacanlar çetesiymişsiniz,” diye gülümsedi kadın.

Genç adam üniformalıydı. Kolu, genç kadının omzundaydı.

“Kaç yaşındasın bakayım?” diye sordu kadın.

“Sekiz, küçük hanım.”

“Pek de nazık bir küçük beysin, öyle mi? Adın ne?”

“William Beech, küçük hanım.”

“Bana küçük hanım deyip durma. Evliyim, adım da Bayan Hartridge.” Yanındaki genç adam ıslıl ıslıl sırttı. “Pazartesi günü okulda görüşürüz. Sanırım benim sınıfımda olacaksın. Hoşça kal William.”

“Güle güle küçük hanım bayan,” diye fısıldadı Willie.

Kadınla adamın uzaklaşmalarını seyretti, gözden kaybolduklarında yeniden Elizabeth Thatcher’ın üstüne oturdu, bir avuç dolusu otu çekiştirip yoldu. Okul konusunu tamamen unutmuştu. Londra’daki eski öğretmeni Bay Barrett’ı düşündü. Adam bütün günü bağırıp çağırıp herkesi azarlayarak ve parmak eklemlerine vurarak geçirirdi. Willie normalde okulu korkuyla beklerdi ama Bayan Hartridge hiç de Bay Barrett’a benzemiyordu. Rahat bir nefes alıp göğsünü ovuşturdu. Okul pek dehşetli bir sınav olmayacak gibiydi. Willie meşe ağacına baktı. Ağaç kuytu, güvenli bir yer gibi görünüyordu. Gidip meşenin dallarının altında oturacaktı.

Ağaca doğru giderken ayağı sert bir şeye takıldı. Bir ot tutamıyla gözlerden gizlenmiş minicik bir mezar taşıydı bu. Willie dizlerinin üstüne çöküp taşa bakmak için otları bir tarafa itti, taşı çekiştirip avuç avuç toprak çıkardı. Taşı, insanların yeniden görebileceği bir hâle getirmek istiyordu. Mezar taşı unutulup kaybolmuştu sanki. Gözlerden gizli kalması haksızlıktı. İşe iyice kendini kaptırmıştı ki bir sürtünme sesi duydu. Döndü. Ağacın dibindeki yaprakların arasında orayı burayı koklayıp tırmalayan bir sincap vardı. Willie sincabı, gördüğü resimlerden tanıyordu ama hareket eden bir sincaba hazırlıklı değildi. Dehşete kapıldı, çömeldiği yerde donakaldı. Sincap hiç istifini bozmuşa benzemiyor, mini mini pençeleriyle yemişleri ve ufak tefek şeyleri toplaya toplaya yaprakların arasında geziniyordu. Willie neredeyse nefes bile almadan kıpırtısız kaldı. Kendisini taştan bir melek gibi hissediyordu. Sincabın siyah gözleri fıldır fıldırdı. Hayvan minicik, açık griydi, pençelerini ve kafasını kızıl ve altın rengi yaprakların arasına sokup çıkarırken dimdik duran fırça gibi bir kuyruğu vardı.

Bir süre sonra Willie'nin omuzları gevşedi, midesini buran el biraz açıldı. Lastik tabanlı pabuçlarının içinde parmaklarını hafifçe oynattı. On dakikadan fazla olamazdı ama ona saatlerdir çömeliyormuş gibi geliyordu.

Gri ufaklık onu artık eskisi kadar korkutmuyordu. Willie onu seyretmekten keyif almaya başladı. Sessizlik birdenbire yüksek sesli bir havlamayla bölündü, sincap sıçradığı gibi gözden kayboldu. Willie ayağa fırladı, tek bacağının üstünde zıplarken diğer bacağındaki uyuşukluk ve karıncalanma

karışımı his yüzünden iç geçirdi. Siyah-beyaz, küçük bir İskoç çoban köpeği ağacın etrafında koşup yaprakların arasına daldı. Willie köpekten, sincaptan korktuğundan daha da fazla korkarak taş kesilmişti.

Annesinin sesinin kulağına, “Köpekler zehirlidir,” dediğini duydu. “O itlerden biri seni ısırdı mıydı, öldün demektir. Çok korkunç hastalıkları vardır köpeklerin.” Willie ufacık çocuk mezarlarını hatırlayınca yerden çabucak kalın bir dal kaptı.

Dalı elinde sıkıca tutarak zayıf bir sesle, “Git buradan,” dedi. “Git buradan.”

Köpek yeniden havaya sıçrayıp bacaklarıyla yaprakları savurarak ona havladı. Willie bir çığlık kopararak geri çekildi. Köpek yaklaştı.

“Öldürürüm seni.”

Arkasından tok bir ses, “Ben olsam öyle bir şey yapmazdım,” dedi. Willie dönüp baktığında Tom meşenin dallarının yanında duruyordu. “Sana zarar vermez, o yüzden yerinde ol-sam o dalı bırakırdım.”

Willie, dal elinde, hâlâ havaya kaldırılmış hâlde donakalmıştı. Koltuk altlarından ve alnından ter boşandı. Yapmıştı işte yapacağını. Şimdi dayak yiyecekti. Tom ona doğru geldi, dalı sertçe elinden alıp kaldırdı. Willie otomatik olarak kolunu yüzüne doğru kaldırıp çığlık attı ama beklediği darbe inmedi. Tom dalı mezarlığın diğer tarafına atmış, köpek de paldır küldür dalın peşinden gitmişti.

Tom yavaşça, “Kolunu indir, çocuk,” dedi. “Seninle ben içeri girip birkaç meseleye açıklık getirsek iyi olacak. Gel

hadi.” Bunu söyledikten sonra Willie’nin patıkada önüne düşmesi için yana çekildi.

Willie titrek bacaklarla kulübeye doğru yürüdü, başı öndeydi. Küçük, yassı taşların arasından fışkırmış ot kümelerini bulanık gözlerle görüyordu. Yüzünden, göğsünden aşağı ter damlacıkları süzülüyordu. Koltuk altları fena hâlde batıyor, keskin bir acı midesini hançerliyordu. Çocuk ön kapıdan içeri girip holde durdu. Terinin soğuyup yapış yapış olduğunu hissediyordu. Tom ön odaya girdi, Willie’nin de girmesini bekledi.

“Orada dikilme,” dedi. “Gel içeri.”

Willie girdi ama ona vücudu artık kendisine ait değilmiş de kendi kendine hareket ediyormuş gibi geliyordu. Tom’un sesi uzaklaştı, bir mağaranın duvarından yankılanıyormuş gibi cınladı kulaklarında. Uyuşmuş gibi tabureye oturdu.

Tom bir ocak demiri alıp ateşe doğru yürüdü. İşte şimdi geliyor, diye düşündü Willie, taburenin oturacak yerine sımsıkı tutundu. Tom ona baktı.

Willie Tom’un, “Sammy meselesi,” dediğini duydu, ateşi karıştırdığını gördü, ondan sonra bir şey işitmedi. Tom’un kendisiyle konuştuğunu biliyordu ama gözlerini demirden alamıyordu. Demir sıcak kömürleri dört bir yana yuvarlıyordu. Tom’un buruşuk, kahverengi elinin demiri ateşten çıkardığını gördü. Demirin ucu kıpkırmızıydı, bazı yerleri ise akkor gibi beyazdı. Oda yüzer gibi oldu, Willie hem kendi sesinin hem de Tom’un sesinin yankılandığını duydu. Şişin ucunun dönerek yaklaşmasını seyretti, derken yer de yaklaştı ve ortalık karardı. Willie,

iki kocaman elin onu arkadan kavradığını, başını bacaklarının arasına ittiğini hissetti, sonra halı netleşti, kendi kesik nefeslerini işitti.

Tom ön pencereyi açıp Willie'yi dışarı tuttu.

Willie onun, “Derin derin nefes al,” dediğini duydu. “*Güzelcene* içine çek.”

Willie derin bir nefes aldı. “Kusacağım,” diye mırıldandı.

“Tamam, kus. Ben seni tutuyorum. Güzelcene nefes al, boğazın açılsın.”

Willie biraz daha nefes aldı, vücudunda bir bulantı dalgası dolaştı, çocuk kustu.

Tom'un, “Devam et,” dediğini duydu. “Biraz daha nefes al.” Tekrar kustu. Tekrar. Sonunda içinde hiçbir şey kalmadı, vücudu Tom'un kollarında gevşekçe sarktı.

Tom atkıyla Willie'nin ağzını, yüzünü sildi. Midesindeki acı geçmişti ama Willie kendisini bez bir bebek gibi içi boşalmış hissediyordu. Tom onu kulübenin içine alıp kendi koltuğuna yerleştirdi. Çocuğun küçük bedeni eski, yumuşak koltuğun derinliğine rahatça gömüldü. Tom, Willie'yi bir battaniyeye sardı, ateşin yanına bir sandalye çekip çocuğun uykuya dalmasını seyretti.

Savaş yüzünden şehirlerden tahliye edilen sığınmacılara dair duyduğu hikâyeler Willie'ye uymuyordu. Tom'un kulağına, “nankör,” “yabani” ya da “ev hasreti çeken” tabirleri çalınmıştı. Karşısındaki bu ürkek, sıska örneğe hiç hazırlıklı değildi. Kuzineye dayalı duran ocak demirine baktı.